

[Birthe Nielsen]

ikke at begå de samme fadæser, som man har begået med hensyn til Herlev og Hvidovre hospitaler.

Dræbye (RV):

Det radikale venstre vil arbejde på at fastholde Sankt Lukas Stiftelsen og Diakonissestiftelsen som selvstændige hospitaler. Det har man kunnet konstatere ved behandlingen af sygehusplanerne i hovedstadsområdets sygehuskommuner, og det vil man konstatere ved behandlingen af hovedstadsområdets sygehusplan i hovedstadsrådet. Vi mener imidlertid, at hospitalsplanlægningen, som den er fastlagt i sygehuslovgivningen, indebærer en decentral planlægning, og at der derfor i dag ikke er så megen grund til at bruge tid på at diskutere indholdet af det beslutningsforslag, vi behandler her ved anden behandling; det er på mere end én måde overflødigt.

Hvis folketinget vedtager beslutningsforslaget, og det tyder det jo på, så vil der ikke ske spor. Indenrigsministeren har over for folketingsudvalget fastslået – og jeg citerer fra bilaget til udvalgets betænkning:

»Indholdet af beslutningsforslaget er imidlertid ikke muligt at gennemføre med de beføjelser, sygehusloven og de dertil knyttede retningslinjer har givet indenrigsministeren, således som jeg da også fremhævede under første behandling af forslaget.

Jeg kan ikke – uanset om beslutningsforslaget vedtages – nægte at godkende en sygehusplan, hvis den i sundhedsmæssig og ressourcemæssig henseende er tilfredsstillende«.

Situationen er den, at forslagsstillerne ganske klart gav udtryk for ved førstebehandlingen, at man ikke med forslaget sigtede imod at skabe den hjemmel, som ministeren klart har sagt over for udvalget at han ikke har. Jeg citerer fra første behandling den 14. november 1980, sp. 2249 i folketingets forhandlinger 1980–81, hvor hr. Svend Erik Hovmand som ordfører for forslagsstillerne på et spørgsmål fra mig svarer:

»Jo, hr. Dræbye, vi ønsker at udstyre ministeren med yderligere beføjelser, men ikke i form af lovgivning. Nej, i form af beføjelser i retning af det, der sker netop her i dag. Nu har ministeren i de fortløbende forhandlinger nemlig en styrket beføjelse derved, at han

kan sige, at et samlet folketing ønsker, at de to hospitaler bevares.«

Det, hr. Svend Erik Hovmand som ordfører for forslagsstillerne slog fast, er, at forslaget ikke går ud på at etablere den lovhjemmel, som efter ministerens opfattelse skal til, for at han kan foretage sig noget i forhold til det, der er målet med folketingsbeslutningen.

Det, der altså er situationen, er, at flertallet har et mål, som der i øvrigt er bred enighed om i folketinget. Det radikale venstre støtter det, og socialdemokratiet støtter det, det er fremgået af debatten både ved første behandling og her i dag. Flertallet har et mål, men flertallet vil ikke de midler, der skal til, for at målet kan nås, og dermed bliver forslaget en køn omgang dobbeltspil fra forslagsstillerens side. Man kan på den ene side med kønne, velvalgte ord stå vagt om det kommunale selvstyre og sige: vi vil selvfølgelig ikke gribe ind i kommunernes sygehusplanlægning. Den er i sygehuslovgivningen overladt til kommunerne. Det er en decentral lovgivning, og den vil vi fastholde. Vi vil fastholde, at Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsen bevares som selvstændige hospitaler, men vi vil ikke sørge for, at ministeren får sådanne midler til rådighed, at han kan sikre målet.

Derfor er situationen den, at der ikke er tale om noget beslutningsforslag. Der er tale om, at en række partier i folketinget har lavet et resolutionsforslag. Om dette resolutionsforslag vil det radikale venstre undlade at stemme, dels for at undgå at give forslagsstillerne mulighed for at konstatere, at vi er imod det, der er hensigten med forslaget, dels fordi vi mener, at det er den rigtige måde at behandle et resolutionsforslag på.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror, vi må sætte tingene på plads efter hr. Dræbyes tale, for det fremgik både af den og af nogle bemærkninger, ministeren har gjort i det bilag, der er til betænkningen, at der ikke vil ske noget, hvis man vedtager dette beslutningsforslag. Jo, det vil der, for tinget pålægger ministeren at gøre noget ved at beslutte dette. Og vil ministeren ikke det på den ene måde, så må han det på den anden måde. Skal der ændres i loven, må han komme med det. Der står jo, at man opfor-